

Кад год неко прича о моралу, части, поштењу и образу, значи да је губитник и тиме правда пораз. Нешто слично сам прочитао у некој од идолопоклоничких колумни Драгољуба Жарковића посвећеној успесима њему драгог председника Демократске странке (тада није хвалио, такође драге му тајкуне, нарочито једног), па ћу му дати прилику да опет негде објасни, он или неко сличан њему, како је важно само имати власт, по сваку цену, и ништа више.

До избора 11. маја, коалициону већину у Београду су чинили ДС, Г17 плус, ДСС и Нова Србије. Након избора, постало је јасно да та већина неће бити поново успостављена, пре свега због непремостивих разлика између Демократске странке и Демократске странке Србије, као и огромне жеље Београђана за променама. У новој скупштини Београда, од 110 одборничких места, коалиција странака окупљена око ДС освојила је 45 мандата, Српска радикална странка 40, Коалиција ДСС-НС 12, ЛДП 7, а коалиција СПС-ПУПС-ЈС 6. Овакав однос снага, у складу са предизборним залагањима странака, говорио је да грађани Београда желе другачију власт и уклањање корумпираних појединаца и структура који су, а и данас то чине, гурали Београд на доле.

Одмах сам остварио контакт са секретаром градског одбора СПС, Александром Антићем, који је водио кампању за Београд и који је до тада био шеф одборничке групе социјалиста у Скупштини Београда. Још почетком маја, готово 7 дана пре избора, Антић је више пута поновио да је за Социјалистичку партију ЛДП Чедомира Јовановића неприхватљив партнер. Исти став Антић ми је лично потврдио и у мојој кући где смо се састали, али и много пута касније на заједничким јавним наступима, као и жељу да се обори дотадашња власт ДС, која је и по Антићевим речима ужасно криминализована и против које се борио претходних година. Оно што је такође веома важно, сагласили смо се да би власт СРС, ДСС-НС и коалиције окупљене око СПС-а била најбоља за Београд и договорили започињање преговора о формирању коалиције. Истовремено, заједничку власт у Београду договорио сам са Ивицом Дачићем који је дао тврду реч. Јасну и недвосмислену, да ћу бити градоначелник, јер то је воља Београђана, само да преостале детаље договорим са Петронијевићем и Антићем.

Разговарао сам и са Александром Поповићем из ДСС, који је био мој противкандидат за градоначелника Београда, али и тада и данас добар пријатељ, као и Ненадом Коматином, председником ДСС-овог београдског одбора. Иако је на њих вршен одређени притисак од стране моћника из редова ДС, уз велико залагање председника ДСС, Војислава Коштунице, представници коалиције ДСС-НС прихватили су формирање заједничке власти у Београду са СРС и коалицијом СПС-ПУПС-ЈС.

Током разговора са ДСС-НС и коалиције окупљене око СПС-а, а који су започели већ првог дана после избора, детаљно су дефинисани циљеви и задаци будуће градске власти, уколико она преузме управљање Београдом, а ми смо (говорим о СРС), учинили бројне уступке са циљем да се преговори што брже заврше и да оно што смо обећали грађанима у кампањи почне да се остварује, јер, пре свега, рачунао сам, ми смо људи од морала и части и морамо да одржимо своју реч и испунимо сва дата обећања. Преговори су имали за циљ стварање програмске коалиције која ће омогућити да у Београду много више заиста и буде урађено (нпр. бар један мост, који није ни започет у последњих 12 година, од када ДС влада престоницом Србије), а не да власт служи за криминално богаћење појединаца и јачање појединих тајкуна. Искрено, чини ми се и да су људи из ДСС били врло коректни у разговорима, а изузетак није био ни толико оспоравани Ненад Коматина. Бар на нашим састанцима.

Међутим, већ током првог дана званичних преговора уверио сам се да програм и начела, по којима ће радити будући коалициони партнери, нису свима најважнији. Први долазак представника коалиције СПС-ПУПС-ЈС и ДСС-НС у седиште Српске радикалне странке, обележио је сукоб председника градског одбора ПУПС-а Милана Кркобабића, са скоро свим другим члановима преговарачких тимова.

“Ми пензионери хоћемо да разговарамо о програму, али, пре свега, хоћу да кажем да Јавно погребно предузеће, ван свих правила, мора да припадне нама.” Након расправе која је настала, увреда које је на рачун ДСС износио Кркобабић, као и питања једног од учесника преговора “да ли то тражи због тате”, уз неколико додатних упадица представника пензионера, који само што није тражио место градоначелника, први пут сам се озбиљно упитао да ли ће бити могуће формирати градску управу и да ли је ово одуговлачење смишљено или је само последица великих апетита малих странака. Међутим, захваљујући коректном ставу осталих коалиционих партнера, после неколико дана, неколико измена и допуна, сачинили смо озбиљан споразум који су прихватиле све странке. Успели смо да избегнемо да се овај значајан посао претвори у пуку поделу секретарских и директорских места, а сигуран сам да ће вам сви људи које помињем и данас потврдити да смо договорили брзо започињање најважнијих инфраструктурних послова важних за Београђане као и привлачење конкретних страних инвеститора.

Свакако треба рећи да су ови преговори тада били у сенци преговора о формирању републичке владе, па је и медијски притисак био нешто мањи, као и пажња најмоћнијих тајкуна. Али, истовремено хоћу да кажем да су разговори око власти у Београду вођени независно од републичких преговора, а у складу са свим оним што су СРС, ДСС-НС, као и СПС-ПУПС-ЈС јавно говорили. На чињеници да градска власт нема никакве везе са републичком највише је инсистирао СПС и ми смо били приморани да то прихватимо.

Договорили смо се да потписивање споразума буде на Калемегданској тераси, а не у

некој од наших страначких просторија, јер смо желели да покажемо да Београд не доживљавамо као страначку прђију, већ да ћемо овај посао обављати потпуно јавно, поштено и у корист грађана Београда.

Већ тада су до нас почели да стижу озбиљне информације са именима и презименима људи који су започели процес уништавања документације која говори о најтежим кривичним делима, највећим пљачкама и корупционашким аферама које су потресале Београд у последњих осам година, пре свега у Дирекцији за грађевинско земљиште града, али и у неколико других јавних предузећа. Више пута сам јавно, на конференцијама за штампу и митинзима коалиције, позивао да се прекине са уништавањем документације, али сам позвао и надлежне државне органе да провере ове информације. Тада сам био потпуно сигуран да у редовима наших противника из Демократске странке, који су директно умешани у вишемилионску пљачку Београђана, јавио ужасан страх да ће за свој криминал ускоро морати и да одговарају. Тих дана, добијамо информацију да су код Тадића, као званична делегација, били Ђилас, Горица Мојовић и остали челници градског ДС, а основна порука Тадићу била је да Београд не сме да падне у руке радикала из три разлога. Први је, криминал и корупција невиђених размера у Београду, а резултат било какве истраге водио би до врха државе. Други, губитак мајдана новца за ДС, а трећи укидање било какве могућности радикалима да покажу како инвеститори не беже из Србије ни кад они владају, а могу да управљају Београдом и ефикасније и поштеније.

Истог дана када смо потписали споразум, Коштуница нас је позвао на скромну прославу у његов кабинет и осим нас из града, мини прослави у Влади Србије присуствовали су и Николић и Дачић. Тог дана сам схватио, а то је био 30. мај, да Дачић иде у републичку владу са демократама. Наиме, тада ми је рекао – ето испунио сам обећање и град је завршен, само немој ништа да ме питаш о Републици. Узгред, и поред наших напора, очигледно због другачије воље, политичке, мини састанак је више личио на комеморативни скуп него на прославу.

Тада Тадић заказује, намерно кажем Тадић, а не Алимпић, јер знам да је, упркос свакодневним лажима да о томе није био обавештен, али, после свега, не може да иде против свог човека, седницу Скупштине града за 14. јул. Да је Тадић умешан сазнао сам из реченице коју је Дачић несмотрено изговорио, а то је да Алимпић има само рок у којем мора да закаже седницу, а седница може да буде било кад. Угризао се за језик и променио тему, јер већ тад је имао информацију од Тадића да ће се Београд оставити за касније решавање. Додуше, признајем, помислио сам и да у свакој ситници видим неки проблем, те нисам превише инсистирао на томе.

Разуме се, све време сам имао апсолутно поверење у Антића и Петронијевића. Тек пет дана пред њихов коначни салто мортале почео сам да сумњам. До тада, њима сам

веровао колико и себи. Наравно, сви остали функционери СПС клели су се како је све у реду за град и нису ми деловали неуверљиво. Милану Кркобабићу нисам веровао ништа, јер он је одмах после потписивања споразума, одлазио у шетње са Ћиласом, по новобеоградским парковима, а после тога су се бар четири пута нашли у кафићу “Фраћи”, а да Кркобабић никога од нас није ни обавестио. Ћутали смо, јер нам његова два гласа нису била ни важна за скупштинску већину, а и сви смо гледали да имамо што мање посла са њима. О разлозима за то, овде не бих говорио.

После срамне и недемократске одлуке Бориса Тадића (кроз лик Зорана Алимпића) да закаже седницу Скупштине Београда за 14. јул, поред чињенице да су избори завршени 11. маја и да су му представници СРС, ДСС-НС и коалиције СПС-ПУПС-ЈС доставили Коалициони споразум и јасно потврдили да постоји већина за формирање нове београдске управе, одлучили смо да не седимо мирно. Нажалост, пошто је све више било јасно да ће социјалисти Владу Србије формирати са Тадићем, Динкићем, Чанком и Угљанином, било нам је немогуће да протесте организујемо оштрије, масовније и чешће. Наиме, Антић ми је више пута говорио да би то отежало његову позицију, да он већ трпи притиске (али јуначки одолева) и да протести треба да буду више формални него суштински, што би њему помогло да очува коалицију. Не желећи да дамо повода било коме да каже да смо ми или било ко други из редова коалиције учинили нешто некоректно, односно да смо намерно онемогућили формирање ове коалиционе већине, у великој мери смо изашли у сусрет Антићевим, односно Дачићевим захтевима. Наравно, верујући његовој речи да он чврсто подржава коалицију и да ће они, пошто на 2 одборника ПУПС-а више нико није ни рачунао, у сваком случају, па макар и 14. јула, гласати за договорену и потписану већину.

Поред свега, данас могу да кажем да су протести које смо организовали постали суштински симбол отпора тоталитаризму Бориса Тадића и веома сам захвалан грађанима Београда, који су тих врелих јунских дана показали огромну енергију и вољу да одбране демократске процесе у свом граду. “Алимпијада” коју смо одржали испред Скупштине града, показала је свима да, уз доста хумора али и одлучности, без обзира на то шта ће се касније дешавати, Београђани не трпе да их било ко понижава и да ломи њихов слободарски дух.

Да бих илустровао и неке од метода специјалног обавештајног рата, који је Демократска странка водила против нас, навешћу сусрет који сам имао управо током једног од протеста испред градске скупштине. Наиме, нешто пре почетка самог скупа, пришао ми је блиски Тадићев рођак, Ранко Тадић, познатији у обавештајним круговима као “чика Пера”, који је на челу обавештајне службе Демократске странке и председников први обавештајац. У кратком разговору ми је рекао да не треба да се трудим, јер они (Демократска странка) већ имају два одборника Нове Србије и по једног из ДСС-а и

Хроника најављене преваре

Пише: Александар Вучић
субота, 19 јул 2008 08:56

СПС-а, те да свакако нећу бити изабран. Врло брзо су готово истим речима изговорене почеле да ми стижу истоветне информације од неких људи коју су моји блиски пријатељи, а које им је сервирала обавештајна служба Демократске странке. Наравно, како ће се касније показати, све ове лажне информације биле су усмерене да скрену пажњу са јединог стварног циља Демократске странке – а то је СПС и Ивица Дачић, као и да “купе” потребно време, а да ми пажњу усмеримо на обезбеђивање одборника горе поменутих странака.

Данас је у току последња јавна прича, како СПС ни по коју цену неће у коалицију са ЛДП Чедомира Јовановића. Верујем им, ипак, мање него први пут. Бар сам нешто научио.

НИН, 17.07.08